

Carme Solé Vendrell , il.lustradora

Vet aquí que una vegada, una noia d'Horta que il.lustrava contes.

De petita ja li agradava dibuixar, però com a molts d'altres.

L'afecció a l'art de crear se li anà fent més gran i entrà a cursar estudis a l'escola Massana.

Fang, pintura, ceràmica, dibuix; tot ho volia provar, però entre aquests en va escollir un. Dibui-xar.

Encara que es passà alguns anys fent quadrets i pantalles de llum per a cases de mobles, de mica en mica aconseguí ser il.lustradora de contes infantils, -era allò que més li agradava-.

Amb uns quants anys i fent molta punta al llapis es va fer un estil molt seu. Un estil de cares rodones i de figures voluminoses.

Ella s'inspira a partir de vivències, records, sentiments o d'aquell senyor de l'ascensor o de la trompeta que se sent des del cel-obert.

Ara, aquella noia que un dia es va tallar les trenes, ja té un munt de contes publicats i els nens del seu barri quan la veuen pel carrer, des de lluny li diuen Carme Solé, Carme Solé...

Text: Albert Jordana

Fotos: Assutzena Font

Porta unes espadenyes blanques, uns escalfacames amb ratlles de molts colors, pantalons de vellut i un jersei gruixut.

Estem a l'estudi, en un primer segona d'un bloc de pisos del barri d'Horta. És una habitació no massa gran, de pot ser tan plena que està de contes infantils i dibuixos. Dibuixos sobre una taula. Una taula molt grossa i una mica inclinada. Alguns aparells tècnics per a pintar. Mobles de color de rosa clar i música clàssica de fons.

Quan era petita sí que dibuixava, però no recordo que dibuixés molt, tampoc no hi havia massa coses... però sí que m'agradava, suposo. Per exemple, a l'escola el dia que tocava dibuix, que era sempre allò de dibuix de còpia, -m'agradava molt-; això sí. Però no recordo ser una persona d'aquelles que de petits han estat dibuixant continuament. Jo no ho feia això.

Els començaments tots són difícils, també per a Carme Solé. El 68 és quan li publiquen els seus primers llibres, -una sèrie de quatre contes per l'editorial Teide-. Oportunitat que li surt en els seus últims anys de l'escola Massana... i després d'allò, no tenia feina segura, però bastant. Encara que sempre lluitant.

Darrera queden uns passeigs pels carrers de Barcelona amb uns quadrets sota el braç en busca de feina.

En Jordi Casablanca, de Mobles Casablanca, cosa que tota la vida li agrairé, va ser la primera persona que em va agafar els quadres i em va donar alguna feina.

També havia treballat a Ca l'Abuedell, on feia ceràmiques, però ho deixà per dedicar-se plenament al dibuix i per saber si se'n podria sortir de veritat.

I ara, com és sabut, s'en va sortir. Encara que al cap d'uns quinze anys recorda aquells temps com a molt durs i amb un cert orgull, diu... **treballant molt i ballugar-me molt. He treballat sempre, però èpoques, les has passat més justes. Bastant just viviem. Molt just..., però des dels 23 anys que treballe dibuixant.**

I DESPRÉS DE LA MASSANA

Com molts il.lustradors, Carme Solé també s'ha creat un estil de dibuix. Un estil que ha anat evolucionant amb els anys, tot i que des d'un principi ja estava fet amb un mateix criteri.

El que passa és que no en sabia gens -ens diu-

Així, quan n'has après?

N'he après treballant, això està claríssim. És un ofici que si no tens la sort d'estar en un país d'aquests on hi ha escola d'il.lustradors, que són

molt pocs, o una bona escola de pintura... no tinc res contra la Massana, però no era gaire de profit el que fèiem... però ens ho passavem molt bé.

Cada dia, des de 2/4 de 9 del matí, una hora per dinar, i després fins a les 8 o les 10 de la nit. Depèn del dia. I bastants dissabtes i diumenges. Aquestes són les hores que Carme Solé es passa al seu estudi.

Cada llibre vol un treball constant i llarg. Un mes, dos, fins i tot quatre hi va estar per fer el conte "La lluna d'en Joan". Tot i així, se li fa molt difícil establir una durada per llibre, ja que com diu... **quan has de fer un llibre, és tot el conjunt del llibre que t'has de plantejar. I moltes vegades estas molt més temps per saber què hi posaràs, quina unitat hi dones, com seran els personatges, on l'ambientes, quina tècnica...**

I, perdona, quines tècniques fas servir?

Sí, mira, al començament guaix, utilitzava ceres, vaig treballar una època amb retoladors, després aquarel·la i més tard vaig començar a treballar amb aquarel·la líquida i m'he quedat amb aquesta, però barrejat amb llapis i amb aerògraf... però, després l'últim llibre l'he fet amb pastel, amb el qual no havia treballat mai.

Quin és?

Encara no s'ha publicat; està en procés de gravar. És un llibre molt gros i amb molt de gruix. És un conte per a Anglaterra. M'ha agradat molt fer-ho, perquè necessitava canviar una mica.

I diu això amb contundència. Fa un moviment de vaivé sobre el mateix seient -és un » »

Carme Solé, en el seu estudi

